

Thương Mà Biết Nói Sao Cho Hết

Đã mười hai giờ trưa / mà cơn mưa chưa tới / "mà sao tôi cứ đợi / trong lời kinh Xưng Tội / trong tiếng buồn đưa ma?"...

Bài thơ, báo Bách Khoa, Đỗ Tấn làm như thế! Một chuyến tàu về trễ...hay không bao giờ về...(*)

Tôi nhớ ai tóc thề / mưa lê thê kỷ niệm. Nhớ đôi môi ai tím / màu trái sim dễ thương (xưa tôi ở chiến trường / hái sim ăn một nửa!).

Tôi người đi, ai ở...Đường trời xa quá xa. Trên trời không có ga / để tàu đi qua hú...

Đường biển không chỗ đậu / con thuyền trôi cứ trôi! Đường nào cũng xa xôi. Trưa rồi, mưa chưa tới...

Không biết ai có đợi...như tôi đang chờ mưa?

Không biết ai có đợi như tôi đang chờ mưa? Mỗi sợi tóc sợi thơ / vuốt dài cho tới tận / chỗ nào thật hoang vắng / chỗ nào là đảo hoang / chỗ nào có trăng vàng...cho đêm tàn Bến Ngự!

Em ơi anh rất nhớ / tóc em nằm trên lưng / nghĩa là nhớ vô cùng...nghĩa là thương vô kể!

Thương tới ngày Tận Thế!

Thương thưa với Chúa rằng:

"Thương mà biết nói sao cho hết?

Lậy Chúa cho con giữ được nàng!"

Trần Vấn Lệ

(*) Đỗ Tấn tức Đỗ Tấn Xuân Ty Trưởng Thông Tin Bình Định, 1954..., cấp trên của nhà văn Võ Phiến sau Hiệp Định Geneve 20 - 7 -1954; bài của Đỗ Tấn thường được trên báo Bách Khoa khi Võ Phiến là Thư Ký Tòa Soạn báo này...